

Н. С.

Другарски дългъ.

Цвѣтко и Ружа бѣха съкласници. Тѣ живѣха въ далечни махали въ града, но въ училището стояха на чина единъ до другъ. Така ги бѣ наредила учителката още въ първо отдѣление. Презъ цѣли четири години тѣ седѣха като добри съседи на единъ и сѣщи чинъ съ обичъ, съ вѣрность като братъ и сестра. Взаимно си помагаха: наедно четѣха, пишеха, решаваха задачи, рисуваха, пѣяха и играеха. Когато се случваше учителката да помъмре едното, плачеха и двамата; когато похвалѣше, радваха се и двамата. Заемаха си писци, моливи, листове, гуми. При разходка, въ полето, тѣ образуваха двойка. Цвѣтко носѣше торбата съ храната за двамата, Ружа се грижеше за дрехитѣ и блоковетѣ, въ които нареждаха набранитѣ и сетне изсушени цвѣта и растения. На полето Цвѣтко играеше съ другаритѣ си момчета, а Ружа съ дружитѣ си момичета. Наредятъ ли се за пѣтъ, тѣ се сбератъ, провѣрятъ нѣщата си и трѣгватъ. Всички учители ги обичаха и се очудваха на тѣхното истинско другарство и приятелство, нѣщо рѣдко между другитѣ деца.

Тѣй тѣ свършиха IV-то отдѣление и постъпиха въ първи класъ на прогимназията. Ала сега дойдоха деца и отъ други училища. Смѣсицата стана голяма. Стана нужда да се разпредѣлятъ първоклас-